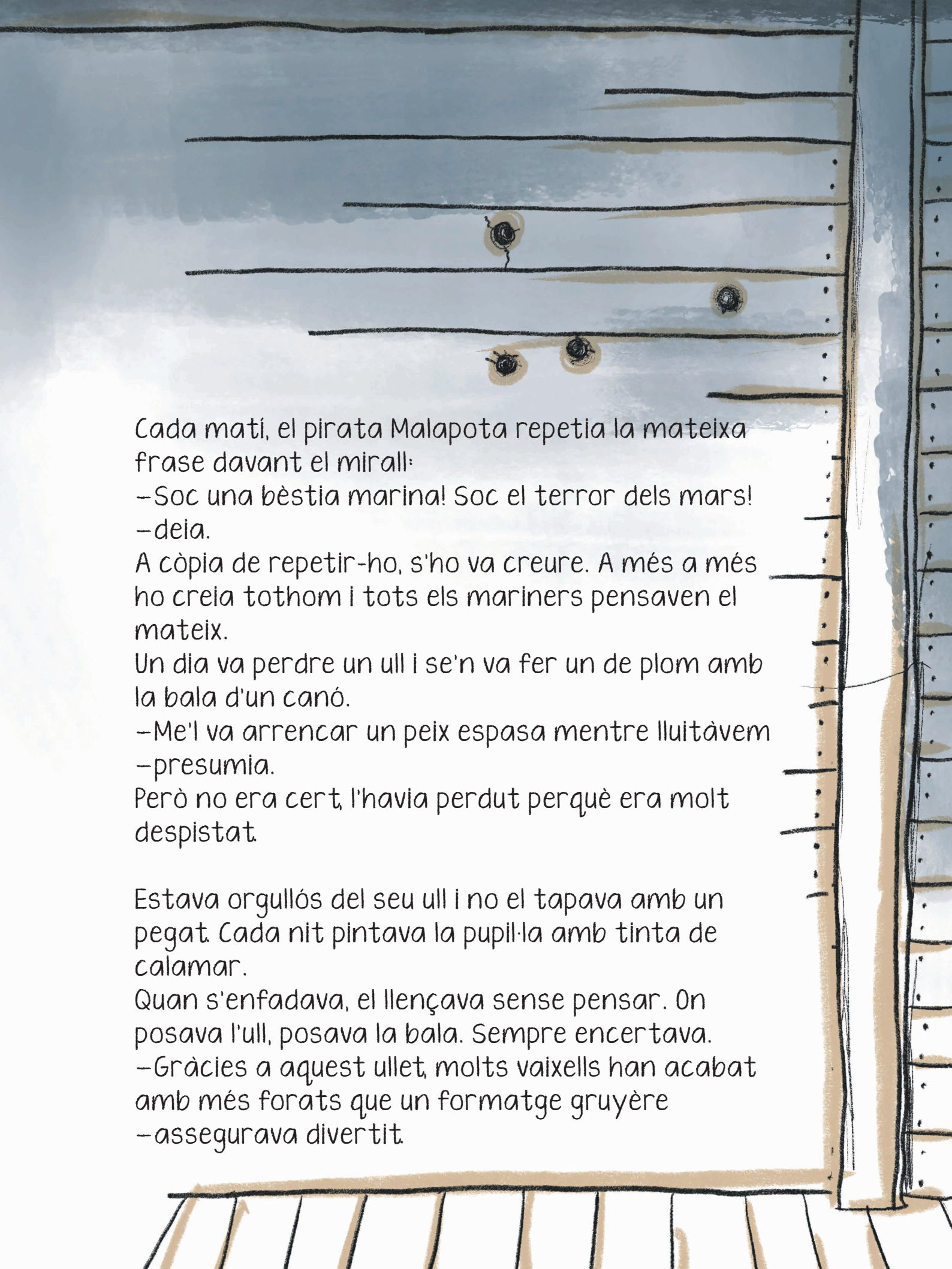

Malapota i el Bagul del tresor

MARGARITA DEL MAZO/GURIDI

Cada matí, el pirata Malapota repetia la mateixa frase davant el mirall:

–Soc una bèstia marina! Soc el terror dels mars!
–deia.

A còpia de repetir-ho, s'ho va creure. A més a més ho creia tothom i tots els mariners pensaven el mateix.

Un dia va perdre un ull i se'n va fer un de plom amb la bala d'un canó.

–Me'l va arrencar un peix espasa mentre lluitàvem
–presumia.

Però no era cert, l'havia perdut perquè era molt despistat.

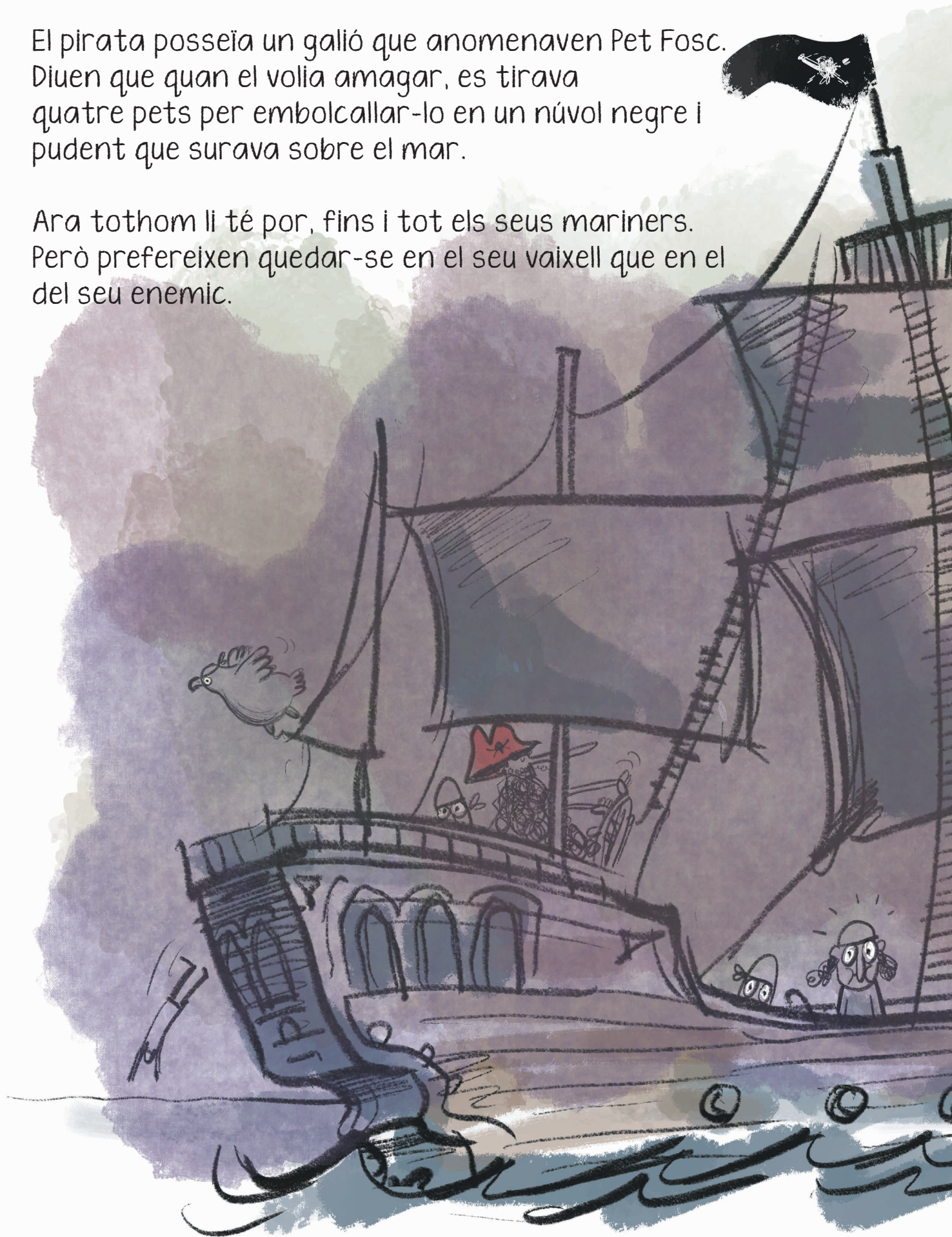
Estava orgullós del seu ull i no el tapava amb un pegat. Cada nit pintava la pupila amb tinta de calamar.

Quan s'enfadava, el llençava sense pensar. On posava l'ull, posava la bala. Sempre encertava.

–Gràcies a aquest ullet, molts vaixells han acabat amb més forats que un formatge gruyère
–assegurava divertit.

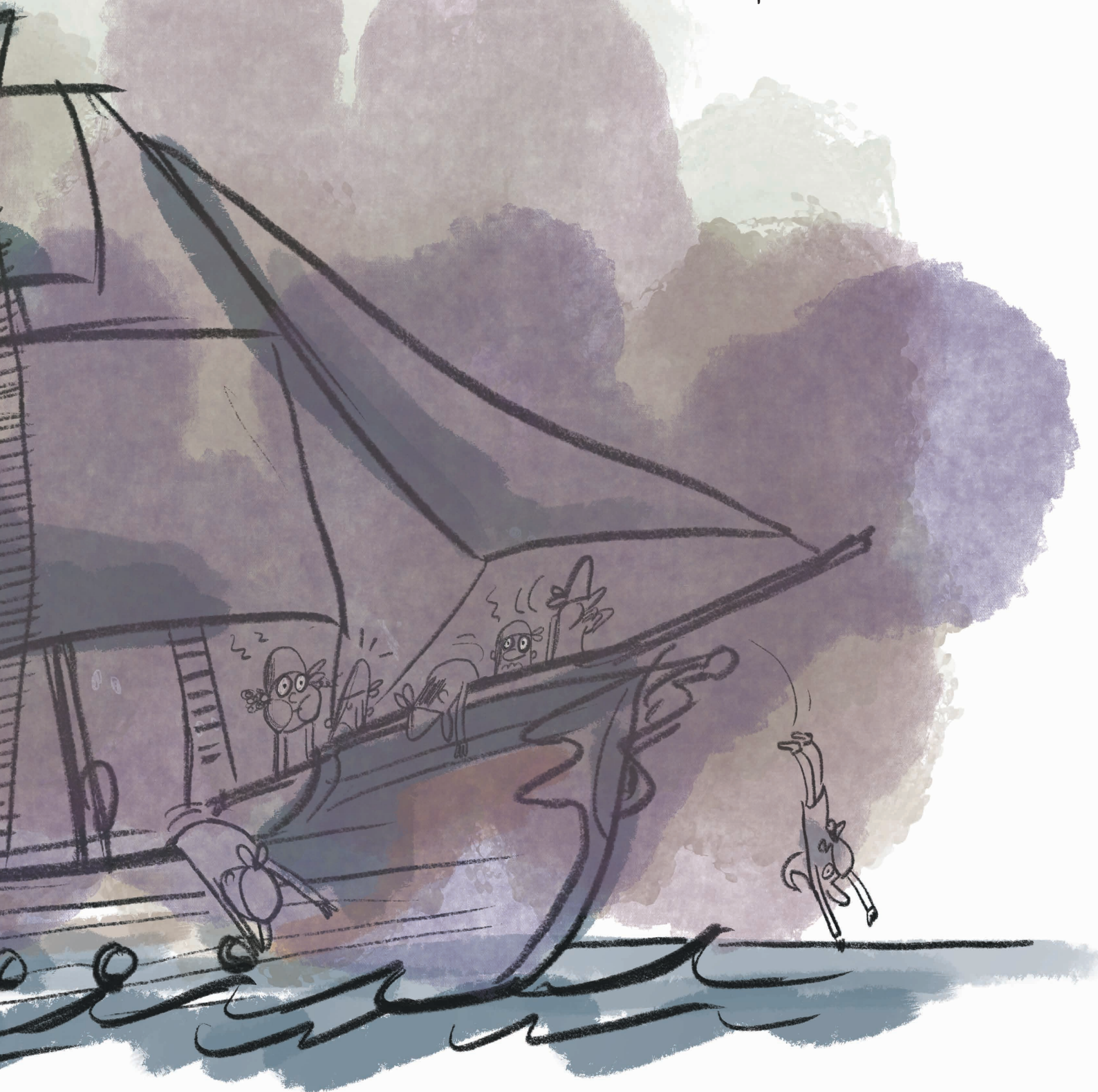
El pirata posseïa un galió que anomenaven Pet Fosc.
Diuen que quan el volia amagar, es tirava
quatre pets per embolcallar-lo en un núvol negre i
pudent que surava sobre el mar.

Ara tothom li té por, fins i tot els seus mariners.
Però prefereixen quedar-se en el seu vaixell que en el
del seu enemic.

–ELS VAIXELLS FUGEN EN VEURE'M –feia el fatxenda amb la seva veu de tro–. Quan reconeixen el meu Pet Fosc fugen com els escarabats d'una sabatilla.

Però tot això va canviar una nit de tempesta.

El vent enfurismat batia les aigües i aixecava muntanyes d'escuma sota un cel negre com la tinta del calamar.

La tripulació corria i seguia les ordres del capità Malapota.

–ARRIEU LES VELES! DEIXEU ANAR LES AMARRES! DESPLEGUEU LA MAJOR!

Tot d'una, el vigia va anunciar:

–VAIXELL PIRATA A BABORD!

–ALS CANONS! –va cridar el capità.

–Proven de capturar un bagul que s'agita entre les ones! –el van informar des de la gàbia.

–Deu ser ple d'or. Aquest tresor serà nostre!

El Pet Fosc enviava canonades com elefants contra aquell vaixell. I la nau llençava caps per mirar de pescar el bagul flotant.

—No fugen ni es defensen. Aquest tros de lluç no sap qui soc o hi veu menys que un talp.

Enmig d'aquesta lluita per aconseguir el tresor, el mar va decidir.

Una ona gegantina va deixar el bagul als peus
d'en Malapota.

—ÉS NOSTRE! —va cridar el capità.

Els mariners ho van celebrar saltant i
ballant.

El cel es va calmar, els núvols van marxar
a tronar a un altre indret i la lluna semblava
acabada de pintar.

La tripulació es va arremolinar al voltant del
bagul.

De sobte, tots van córrer comes ajudeu-me.
-UN TRESOR EMBRUIXAT! -cridaven tot buscant un
lloc on amagar-se.

-TORNEU AQUÍ, COLLA DE CAGATS! -va ordenar en
Malapota.

Estava tan enfurismat que, en un rampell d'ira, es
va treure l'ull i el va llençar contra el bagul on va
obrir un forat de la mida d'un puny i...

